

Om det første Punkt i § 6: „Retten til Fiskeri med Aalegaarde om Efteraaret fra den 1. August tilkommer udelukkende Ejerne af Kysten, enhver udfor sin Grund“ er der aldeles ingen Uenighed. Det er en Følge af dette Redskabs Indretning, at det kun kan benyttes af den, der ejer Kysten. Man kan ikke lade fremmede Folk gaa hen og slaa en Bro ud fra Grunden, og derfor kan kun den, der ejer Kysten, have Ret til at fiske med dette Redskab. I den Retning er der altsaa ingen Uoverensstemmelse indenfor Udvalget. Dog skal jeg bemærke, at naar Loven giver denne Ret til Ejerne af Kysten, enhver udfor sin Grund, er den efter mit Skøn gaaet et Skridt videre end Christian den 5tes Danske Lov, der ogsaa sikrer Retten til Fiskeri med Aalegaarde, enhver udfor sin Grund, men dog tilføjer den Indskrænkning, at i Fjorde skal denne Ret vige for Kongens og Menigmands Ret. I den Retning er altsaa § 6 i dette Lovforslag en Udvidelse af Kystejernes Ret, den har ingen Indskrænkning for Fjordenes Vedkommende.

Jeg kommer saa til det næste Punkt i § 6, hvori der bestemmes, at der fremdeles skal tilkomme Kystejerne Fortrinsret til Fiskeri med Aaleruser. Derfra maa jeg tage Afstand. Jeg kan ikke indse, at der er Grund til her at give Kystejerne nogen Fortrinsret. Den Aal, der vandrer ude i Vandet, er ingens eller alles. Den kan kun blive Ejendom, naar den er fanget, og der er ingen Grund til at give Kystejerne nogen Fortrinsret her, i Særdeleshed da de efter mit Skøn i Forvejen have et Fortrin for de fri Fiskere. De eje Kysten, og den, der ejer Kysten, kan have sine Pæle staaende og have sine Grejer lige i Nærheden og kan langt hurtigere og lettere end den fri Fisker, der tidt har lang Vej til Fiskestedet, faa sine Redskaber satte ud og udnytte Kysten i det Omfang, han ønsker.

Saa hævdes der en Ejendomsret for Kystejerne paa Aalerusefiskeriets Omraade. Jeg synes, at efter Lovforslagets Bestemmelser og efter de Ændringsforslag, der ere komne til, maa denne Ejendomsret siges at være lidt indskrænket. Thi vilde man hævde en absolut Ejendomsret, kunde der efter mit Skøn slet ikke være Tale om at fastsætte nogen Afstand, udenfor hvilken andre kunne komme til at fiske. Har jeg Ejendomsret over Kysten, maa jeg have den fuldt ud. Ud fra Ejendomsrettens Synspunkt mener jeg altsaa ikke, at man kan gaa til Fastsættelsen af de

Afstande, indenfor hvilke der ikke maa fiskes. Den Beskyttelse, der skal ydes for de Redskaber, der ere udsatte til Fangst, maa efter min Mening sættes efter Hensynet til selve Fiskeriet, efter Hensynet til, om det er skadeligt eller gavnligt, at Fiskeredskaberne staa nærvæd eller fjernt fra hinanden, og efter min Mening ere allerede de Afstande, jeg her foreslaar, rigelige. Jeg ved i alt Fald de Steder, hvor man har Aalegaarde staaende langt tættere ved hinanden, og hvor der bliver god Fangst i dem alle. Derfor finder jeg de i Regeringsforslaget og i de fra anden Side stillede Ændringsforslag foreslaaede Afstandsbestemmelser altfor vidtgaaende. I Realiteten vilde de faktisk bevirke det samme, som Loven af 1888 nu bevirker, nemlig, at den fri Fisker bliver afskaaren fra at faa Part i Aalefiskeriet. Og der er dog ingen Mening i, at der skal gives enkelte Kystejere, der muligvis eje milelange Strækninger af Kysten, et saadant Privilegium, at de kunne afskære Fiskerne fra at faa Del i den Rigdom, der strømmer forbi vore Kyster. Ville de derimod ikke udnytte den fuldt ud, ja, saa er der virkelig ingen Grund til at støtte dem eller til ikke at lade andre komme til, som have Lyst til at gøre det Arbejde, som Kystejere ikke ville gøre.

Ogsaa de foreslaaede Afstande udefter forekomme mig at være altfor lange og aldeles urimelige. Fangstredskaberne vende jo indefter mod Land, og naar Aalen fra Kysten søger ud paa dybt Vand, og den først har passeret Kystejernes Redskaber, er der ikke Spor af Sandsynlighed for, at den skulde faa i Sinde at gaa ind igen og saaledes blive fanget i Kystejernes Redskaber, men det sandsynlige er, at den fortsætter sin Vandring ud imod Dybet. Jeg kan ikke se, at det kan skade Kystejeren, at den Fisk, som har passeret hans Redskaber og ikke kommer tilbage igen, maa fanges af de fri Fiskere.

Jeg mener derfor, at de af mig foreslaaede Regler for Aalegaarde i det hele taget ville være tilfredsstillende, ogsaa for Kystejerne. Ved denne Sags 1ste Behandling udtalte jeg Haabet om, at vi maatte kunne faa bedre Regler for Aalegaardsretten, og at det her i dette høje Ting skulde lykkes at faa gennemført saadanne Bestemmelser. Jeg gik ud fra det gamle Ord: Adel forpligter, og jeg antog, at der i dette høje Ting, hvor de store Kystejere ere saa rigeligt repræsenterede, vilde være en Følelse af, at man burde gøre den Uret, som gøres de fri Fiskere, god igen. At